

אדם שבו מדברת יבינו את הדברים לאמיחתם. וכמו במשל כפשוטו, שתכלית כוונת המשל היא, שעל ידו יובן הנמשל. אלא שהבנת הנמשל מחוץ המשל צ"ע ע"י התבוננות וגיעה עצומה כו'. וכמוכן גם מהמבואר בכ"מ בענין חכמת שלמה, דכתיב כי'14 וידבר שלשת אלפים משל, דהכוונה בזה היא, שחכמת שלמה היתה נעלית כ"כ ומובדלת כ"כ מחכמת אנשים סתם (אפילו בזמנה) עד שהי' צריך לומר משל ע"י (על חכמתו), ולהלכיש משל זה בעוד משל ולאחריו עוד משל עד שיהיו שלשת אלפים משל ורק אז יוכלים להשיג את הנמשל ע"י המשל. דגם בענין זה מובח שכוונת המשל אינה אלא כדי שעל ידו ישיגו ויבינו את הנמשל. ועוד זאת, דבענין זה (שדבריה חורה בלשון בני אדם), הנה מכינו שהחורה היא מלשון הוראה, הרי גם אם המשל יביא לידי הבנת והשגת הנמשל עדיין אין זה מספיק, אלא צריך שהשגת הנמשל ע"י המשל תהי' באופן שיביא לידי מעשה, ואם לאו, אין המשל ממלא את מטרותו כדרוש.

2

והנה אחר הקדמה זו, (דדברה חורה בלשון בני אדם, באופן שמהמשל יובן הנמשל), יובן ענין ההוראה הנצחית שבנשיאת ראש בני"ג גולגולתם. (הנהגה ענינו של הראש בגוף, הוא, שהוא לא רק התחלת הגוף אלא הוא הראש של הגוף, ולמעשה מכל שאר אברי הגוף, וכן משכן המוח והשכל וכל החושים הנעלים, יעד שהוא מנהיג את כל אברי הגוף. ומהו מובן, דענין נשיאת ראש הוכנה הוא, שלא רק שאר אברי הגוף מוגבהים אלא גם החלק הכי נעלה ומרומם שבגוף, מתנשא למעלה יותר, ובתור רישא גופא אוילט, דע"י התנשאות הראש מתנשא כל הגוף. ואופן נשיאת הראש בני אדם, ובפשוטו, אנו רואים שבראש. הנהגה המקפת והשומרת ומגינה על המוח והשכל שבראש, שהגולגולת היא המקפת והשומרת ומגינה על המוח והשכל שבראש, ועוד זאת, שהגולגולת היא למעלה מן הראש (שכלן גם את הכתר מלבישים על הגולגולת), ומהו מובן, גם חוכן ענינה של גולגולת ברוחניות, שהיא למעלה במדרגה מבחי' השכל שבראש. והגם שכאורה, זה שהגולגולת (וכן הכתר) היא למעלה מן הראש הוא משום שבנשיאתה בהכרח שהדבר המגין יהי' למעלה כו'. אין הדבר כן מצד שני ענינים. א' שהקב"ה אינו מוכרח בשום דבר ומי יאמר לו מה חשעה, ויכול לעשות שההנהגה תהי' לא באופן שהמגין יהי' למעלה. ב' שגם כנבראים יכול להיות ענין ההגנה והשמירה לא למעלה, וכדפרש"י על הפסוק, ואשא אתכם על כנפי נשרים, כנשר

בס"ד. ש"פ במדבר, מבה"ח סיון ה'תשד"מ. הנחת הת' בלתי מוגה קמה

וידבר ה' אל משה במדבר סיני, באוהל מועד, גו', שאו את ראש כל עדת בני ישראל גו' לגולגולתם¹, ובהמשך הפרשה מסופר בפירוט, אודות מנין בני ישראל. וידוע הדיוק בזה בדרושי רבותינו נשיאת², הרי החורה היא נצחית³, וכיון חורה הוא מלשון הוראה⁴, מובן שהיא הוראה נצחית, היינו, שכל הענינים שבחורה, הם הוראות נצחיות, ושייכות ככל זמן וככל מקום. ולכאורה ציווי זה דמנין בני ישראל הי' ציווי לשעה, פעם אחת בלבד, ומדוע מסופר ע"ז בתורה באריכות הסיפור. והרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמיה, באות אחת וכי"ב⁴. ומובן מזה, דבכ' פרטים אלו, אף שלכאורה אירעו רק פעם אחת בלבד, ובמקום מסויים (במדבר סיני) הם הוראות נצחיות בעבודת האדם בכל מקום ובכל זמן. גם ידוע הדיוק⁵ מה שנאמר כאן שאו את ראש גו', היינו שענין המנין, נק' כאן בשם נשיאת ראש. וכזה גופא נקט הכתוב בלשון גולגולתם שהוא לשון שלא הובא לפניו בתורה, ולפניו כתיב לפקודיהם וכי"ב. גם צידד להבין מ"ש וידבר גו' במדבר סיני באוהל מועד, דלכאורה כ' ענינים אלו (במדבר סיני באוהל מועד) הם שני הפכים. דענינו של מדבר בכפר ומדבר סיני בכפר, הוא שאינו מקום ישוב בני אדם, ובפרט מדבר סיני דכתיב ב"ז: המדבר הגדול והנורא, נחש שרף ועקרב, וצמאון אשר אין מים. משא"כ אוהל מועד ענינו הוא לא רק מקום ישוב כמו כפר וכרך ועיר המוקפת חומה⁶, אלא הוא הכית עצמו שבו הוא ישוב האדם, כמ"ש⁷ כתפארת אדם לשבת בית, ולא רק שהוא ישוב אדם סתם, אלא נק' אוהל מועד ע"ש אשר אויעד לך שמה גו' ונצחית שמה לפני ישראל גו'¹⁰, שבמקום זה נודע הקב"ה למשה, היינו שבו הוא חלית ההתאחדות דבני וקוב"ה¹¹. וצריך להבין מהו הענין שהציווי על נשיאת ראש דבני לגולגולתם הי' דוקא במדבר סיני באוהל מועד.

ויוזן כ"ז בהקדים מה שאר"ז¹² דברה חורה בלשון בני אדם, והיינו, דזה שהוראות אלו שבחורה נאמרו בלשון זו (שם סיפור מנין בני וכו'), הוא משום שדברה החורה בלשון בני אדם, אבל בהכרח לומר שבנשיאתה יש בלשון בני אדם זו, הוראה עמוקה, ולא עוד, אלא שאופן דיבור החורה הוא, כדי שמלשון בני

1

- (1) פרשתנו א, א-ב. (2) ראה אוה"ת פרשתנו ס"ע כס ואילך. רד"ה שאו את ראש חרע"ח. (3) תניא רפי"ו. קו"א ד"ה ולחבין פרטי החלכות בסופו (קס, א). (4) חז"א נג, ב. גו"א ר"פ בראשית בשם חרע"ק. (4א) ב"ר פ"ס, ח. (5) ראה לקו"ת רש פירשטנו. ד"ה הנ"ל חרע"ח. ובכ"מ. (6) חשא ל, יב. (7) עקב ח. טו. (8) ראה ענינים בד"ה מגילה נקראת חרע"ס. ובכ"מ. (9) ישע' מד, יג. (10) חצוה כס, מב-מג. (11) ראה בחי תרומה כח, יח. ובכ"מ. (12) ברכות לא, ב. וש"נ. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"א ה"ס. ועוד.

(13) לקו"ת ויקרא (חוספות) נד, סע"ב ואילך. ובכ"מ. (14) מלכים א ח, יב. (15) ראה בכ"ז לקו"ת רש פרשתנו. ובכ"מ. (16) עירובין מא, א. (17) יתרו יט, ד.

לעבודת התפלה, משא"כ לימוד התורה, כענין בפ"ע מיטן גאנצן שטרעם, און מיטן גאנצן פארנעם, הוא דוקא לאחרי עבודת התפלה כמבואר בלקו"ת ברכה³³, ועי"ז ממשיכים ח"י בגרי"ן.

והנה כצאורה צריך להנין איך יש בידי ישראל הכח להתרומם לבחי' הגולגולת, ואח"כ להמשיך מבחי' זו למטה. וזהו מה שאמר הכתוב (ידבר הוי' אל משה) כי הכח הזה הוא ע"י בחי' הוי'.

* ע"י הנתינת כח מתקב"ה, ובאופן דהוי' הווה ויהי' כאחד³⁴, וגם הוי' לשון מהוה³⁵. והמשכת כח זה לישראל, כמשאר³⁷ על הפסוק³⁶ וכנודע³⁸, שיש בחי' משה בבאו"א מישראל, כמשאר³⁹ שיש בחי' אתפשוטא מה ה"א שואל מעמך כי אם פיראה דלגבי משה מירחא זותרא היא, ולפיכך היא מירחא זותרא וגבי כל אחד ואחד מישראל, ועד ששואלים בתמיהה, מהו החידוש בדבר, מה ה"א שואל מעמך, כי היא מירחא זותרא כלבד. וכמבואר באגה"ק³⁹, שיש בחי' אתפשוטא דמשה המאיר פ"ר נשמות (כמו השמש המאיר לס"ר כוכבים), וכ"א מהס"ר נשמות מחולק לעוד ס"ר ניצוצין, כנודע⁴⁰. וזהו⁴¹ גם ענין מה ה"א שואל מעמך גו', דקאי על המשכת בחי' ונחנו מה⁴², ענין הביטול דמשה, בכאו"א מישראל.

היינו בחי' ההתחדשות וכמבואר בפע"ח⁴⁸, שכל הגילויים שבזמן הזה הם רק מבחי' היצונית ע"ק, ולעתידי יהי' גילוי בחי' פנימיות עתיק, ועד שיהי' אז הלימוד בבחי' ראי' והשגת המהות⁴⁹, במהרה בימינו ממש, בביאת משיח צדקנו.

----- * -----

וזהו ידבר ה' אל משה במדבר סיני באוה"מ גו' שאו את ראש גו' לגולגולתם. דע"י הנתינת כח למעלה וש כח לכאו"א מישראל, לבוא לבחי' שאו את ראש גו' לגולגולתם, ההעלאה עד לבחי' היחידה שבנפש, ועד לבחי' שלמעלה מיחידה, כמבואר בע"ח⁴³ שיחידה היא ניצוץ נברא שבו מתלבש הניצוץ בורא, ועד ששניהם נעשים מציאות אחת ודבר לא יפריד ביניהם. ואח"כ נמשך מזה למטה בכוחות הפנימיים, ומזה באים אח"כ לגילוי בחי' היחידה הכללית משיח⁴⁴.

* וע"י גילוי היחידה הכללית נעשה שלימות הענין דייחון שם ישראל⁴⁵, כאיש אחד כלב אחד⁴⁶, היינו שלמד בחי' זו עומדים כל ישראל בתכלית ההתאחדות, וכמבואר בארוכה בתניא פרק כ"ב. וכשם שענין זה, וייחון כאיש אחד כלב אחד, הי' הכנה למ"ת, עדי"ן יהי' דע"י דע"י שלימות ההתאחדות דבני יזכו לגילוי בחי' חורה חדשה⁴⁷.

(33) צו, ב ואילך. ובכ"מ. (34) חז"ג רנו, סע"ב. שער היחוד והאמונה פ"ו (פ"ב). (א). (35) שער היחוד והאמונה פ"ד. פרט ש"א פ"ט. ובכ"מ. (36) תניא פ"ב. (37) ברכות לג, ב. (38) עקב י, יב. (39) ביאור לסימן ז' בסופו (קמ"ו, ב). (40) תניא פ"ו (מח, א). (41) ראה אוח"ת וייחון שצ, א. ובכ"מ. (42) בשלח טו, ז. (43) שער דרושי אבי"ע פ"א. (44) ד"ה וידבר אליקים תרצ"ט (ה"ב) פ"ג בשם הרמ"ז. ובכ"מ. (45) יחזק"ל, ב. (46) פרש"י ומכילתא שם. (47) ראו ויק"ר פ"ג, ג.